

Із буйнесеньким вітром в погоні...

Дмитро Загул

Із буйнесеньким вітром в погоні
Я до милої ввечері біг, —
Мов несли мене бистрії коні,
Під собою не чуючи ніг.
Мое серце, як лист, затремтіло,
Як в садочку побачив її, —
А вона невесела сиділа
І не глянула в вічі мені.

Лиш головку склонила в долоні,
Похилилась, як в лузі лоза,
Задрижали устонька червоні,
А по личку скотилась сльоза.